

»O prosim vas, nadaljuje sv. Nikolaj, bodite usmiljeni in iz ljubezni do Jezusa Kristusa napolnite barko z žitom in pošljite jo v moje mesto, da lakote ne pomrjemo!«

Ta prošnja iz ust svetnikovih dobrega peka tako gine, da radovoljno obljubi škofu spolniti željo in zvršiti, kar mu je naročeno. »Vendar, pristavi še sveti Nikolaj, predolgo bi bilo čakati, predno se velika barka napolni in k nam pripelje; odrasli in priletni si bodo že kako pomagali in še potrpeži, — **otroci pa ne morejo tako dolgo čakati!** O dajte mi brz, kar imate pečnega, da urno hitim domú in ponesem našim malim, ki so tako zelo lačni!«

Pek mu dá na to dva koša polna kolačkov, hlebčkov in kar je imel še druge peke. S tem hiti milodarni škof kar more hitro domov. O da bi bili vi videli, kako genljiv prizor je bil to, ko stopi sv. škof med lačne otroke; s kolikim veseljem so sprejemali dobri kruhek; kako so poljubovali sv. Nikolaju dobrotno roko!

Rad bi bil videl njihove vesele obraze, rad bi pa tudi videl vaše razveseljeno lice takrat, ko boste radostno zagledali, kar vam je letos »Miklavž« prinesel. To veste, da ga bom jaz še posebej poprosil, naj vam prav veliko prinese najlepšega pa najboljšega!

Še meni!

Še meni, sveti Nikolaj!
Oh prosim te, podari kaj:
Vse živé dni te čem hvaliti,
Nikdár, nikdár te pozabiti.

Prinesi pa mi čeveljčke,
Obleke in potrebno vse;
Saj vse imaš, to dobro vem,
Oh, jaz pa ubožen revček sem.

Zatoraj, sveti Nikolaj,
Še meni kaj darilca daj:
Vse žive dni te čem hvaliti,
Nikdar darov ne pozabiti.

Fr. Rajčević.